

Arrest

nr. 173 896 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. LUYTENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Marvdasht en bent u Iraans staatsburger. U werkte in Iran als vrachtwagenchauffeur. Op 21-6-1393 (Iraanse tijdrekening; stemt overeen met 12-9-2014 Europese tijdrekening) had u op de militaire basis van Parchin een lading gelost toen u samen met verschillende collega's werd voorgesteld een andere lading naar Urumieh te brengen. Jullie stemden in en de lading werd op jullie vrachtwagen geladen. Toen u vaststelde dat er een ander zeil over uw vrachtwagen gespannen was en de lading verzegeld was, wilde u weten wat de inhoud van de lading precies was. U nam zelf een kijkje en zag houten kisten met doodskoppen en afbeeldingen van munitie, waaruit u kon afleiden dat het over wapens en munitie ging. Een bewaker van de basis zag wat u aan het doen was en kwam op u af en riep de verantwoordelijke erbij, H. H. (...). Toen deze bij u

kwam en hoorde dat u naar de lading gekeken had gaf, hij u een klap. U zei dat u de lading niet wilde vervoeren en dat ze uw vrachtwagen moesten afladen. In de discussie die hier op volgde trok u aan een spandoek dat over uw voorruit bevestigd was en waarop de ayatollahs Khomeini en Khamenei afgebeeld stonden, waarop het spandoek scheurde. U werd uitgemaakt voor antirevolutionair en werd opgesloten in een controlepost. Uw collega's, die u kende en die hadden gezien dat er iets gebeurd was, kwamen u later in de nacht bevrijden. U kon de parking verlaten door over een laag muurtje te kruipen en vond een lift naar Teheran. U dwaalde de rest van de nacht door de straten van Teheran en in de vroege ochtend telefoneerde u uw echtgenote, A. S. (...) (O.V. 7.952.617), die in Shiraz bij haar zus was. Uw echtgenote vertelde u dat ze van haar moeder had gehoord dat de autoriteiten vroeg die ochtend in jullie woning in Marvdasht waren binnen gevallen. U vroeg uw echtgenote om meteen naar Teheran te reizen en nam contact op met een vriend die u kon helpen jullie vlucht uit Iran te regelen. Nadat uw echtgenote in Teheran was aangekomen, reisden jullie meteen door naar Urumieh, van waar jullie op illegale wijze richting Turkije reisden om vervolgens tot België te reizen, waar jullie op 1 oktober 2014 een asielaanvraag indienden. Na uw aankomst in België vernam u dat het Ettelaat (ministerie van Informatie) nog op zoek is geweest naar u. U wenst niet terug te keren naar Iran uit vrees berecht te worden voor het verscheuren van het spandoek met de afbeeldingen van de ayatollahs en omdat u vreest dat de autoriteiten dit incident kunnen gebruiken om u te doen verdwijnen of te vermoorden omdat u iets gevaarlijks (de munitie) heeft gezien. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw geboorteboekje (shenasnameh); uw Iraanse identiteitskaart (mellikaart); uw huwelijksakte; een geboorteakte van uw dochter T. (...), uitgereikt op 14-7-2015 te Brussel; een kopie van uw legerkaart waaruit blijkt dat u werd vrijgesteld voor uw legerdienst, d.d. 4-12-1999; een kopie van uw Iraans rijbewijs, d.d. 2-12-1998; een kopie van uw identiteitskaart voor professionele chauffeurs, d.d. 29-7-2009; een kopie van uw gezondheidskaart voor chauffeurs, d.d. 12-12-2011; een kopie van een attest van aankoop van een vrachtwagen; een kopie van een werkcertificaat van 1991 tot 1999; kopies van twee certificaten van kwalificaties en opleidingen als chauffeur; en een kopie van een volmacht aan uw vader met betrekking tot (o.a.) uw vrachtwagen d.d. 9-12-2009.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers gewezen te worden op verschillende elementen die de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen in Iran ernstig op de helling zetten.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel verklaarde dat u in uw vrachtwagen keek om te weten te komen wat de inhoud van de vracht precies was en dat u houten kisten zag staan. U stelde te hebben geëist dat men u de inhoud ervan zou meedelen voordat u de lading zou vervoeren. Nadat dit u geweigerd was door H. H. (...) en er een discussie ontstond, zou u het spandoek kapotgetrokken hebben. Nergens gaf u aan te weten wat de inhoud van de vracht zou zijn geweest (Vragenlijst CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 1-10-2014, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel zeer stellig te hebben gezien dat er op de kisten doodskoppen en afbeeldingen van munitie stonden waardoor u wist wat de inhoud van de lading was en dat u H. H. (...) er dan ook mee confronteerde dat u met dergelijke illegale zaken niets te maken wilde hebben. Bovendien stelde u op het Commissariaat-generaal dat u tijdens de confrontatie een klap kreeg van H. H. (...) en u door 5 tot 6 van de andere medewerkers van Parchin geslagen werd (CGVS I, p. 10-11), hetgeen ook nergens blijkt uit uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken. Geconfronteerd met uw verklaringen over de lading op de Dienst Vreemdelingenzaken, repliceerde u ook daar duidelijk gemaakt te hebben dat u wist dat het om munitie ging en dat er misschien verkeerd getolkt werd op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS I, p. 14). Deze uitleg volstaat evenwel niet als rechtvaardiging, temeer daar u aan het begin van het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en u toen enkel opmerkte dat een paar data niet juist waren, maar dat die dan wel verbeterd werden (CGVS I, p. 2). Bovendien werd het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken u voorgelezen en ondertekende u het voor akkoord. U verklaarde tevens tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw vader uw vrachtwagen enkele maanden na het incident wist te recupereren aangezien hij over een volmacht beschikte en hierdoor ook een beetje de eigenaar was van de vrachtwagen. U voegde hier aan toe dat uw vader de vrachtwagen ging ophalen op de parking van de Dienst Mobiliteit, in Teheran, en dat de vrachtwagen nu wordt gebruikt door een andere chauffeur die voor uw vader werkt (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 2-3). Uw echtgenote echter stelde zeer duidelijk dat uw vader de vrachtwagen ging ophalen op de parking van Parchin. Zij vermoedde dat de vrachtwagen ondertussen verkocht is (CGVS echtgenote I, p. 8; CGVS II, p. 4). U verklaarde verder dat de

autoriteiten jullie na het incident in Parchin kwamen zoeken in jullie huis. Hierna zochten ze jullie ook tweemaal bij uw schoonouders, die bij jullie in de buurt woonden (CGVS I, p. 3; CGVS II, p. 3). Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat de autoriteiten uw eigen ouders nooit kwamen opzoeken, dat u enkel van uw ouders had gehoord dat er mensen in de buurt naar jullie waren komen vragen (CGVS I, p. 5). Tijdens het tweede gehoor stelde u dan weer dat de autoriteiten uw ouders vragen waren komen stellen. Hoeveel keer dit gebeurde, wist u niet. Wel wist u te specificeren dat dit gebeurde in de eerste maanden na het incident op Parchin en nog voor het eerst gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS II, p. 3). Dat de Iraanse autoriteiten jullie wel bij uw schoonouders zouden gaan zoeken, maar niet bij uw eigen ouders is overigens weinig aannemelijk, temeer daar u verklaarde dat u uw vader een volmacht had gegeven van uw vrachtwagen waardoor hij 'ook een beetje de eigenaar was' (CGVS II, p. 2, 4).

Dat de geloofwaardigheid van de door u beweerde gebeurtenissen op de helling staan, blijkt ook uit de vaststelling dat uw verklaringen over de militaire basis van Parchin waar het incident zou hebben plaatsgevonden geenszins stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo verklaarde u dat u na het incident, waarbij u werd bevrijd door enkele collega's, de parking zomaar kon verlaten. U verklaarde uw collega's, die u al langer kende en met wie u vaker samenwerkte, hierbij niet op de hoogte te hebben gebracht van de lading en de reden van uw discussie met H. H. (...) (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 5, 7), hetgeen op zijn minst opmerkelijk is. Gevraagd of de parking die u zonder enig probleem kon verlaten beveiligd was, stelde u dat er enkel een muurtje van een halve meter hoog rond stond en een stuk tralie, waar u zo over kon (CGVS II, p. 7). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt evenwel dat Parchin een van de best beveiligde militaire bases van Iran is en de werking en de functie van de basis het onderwerp is van de recente onderhandelingen met het Internationaal Atoomagentschap, waaruit eveneens blijkt dat de veronderstelde nucleaire activiteiten die op Parchin plaatsvinden het onderwerp zijn van internationale interesse en menige speculatie. Dat u op een dergelijke site zomaar kon weglopen door over een muurtje van een halve meter te springen en vervolgens een lift te zoeken naar Teheran (CGVS I, p. 7; CGVS II, p. 11) is dan ook geenszins geloofwaardig. Bovendien dient erop gewezen te worden dat, mits de Iraanse autoriteiten een dergelijke lading zouden willen vervoeren, ze over meer dan voldoende eigen middelen en eigen vervoersmogelijkheden beschikken. Het is dan ook niet overtuigend dat zij hiervoor de eerste de beste chauffeurs die langskomen met een vracht zouden inschakelen.

Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u een lading wapens en munitie diende te vervoeren en hierover in conflict kwam met H. H. (...). Dat u tijdens deze discussie het spandoek met de afbeelding van de ayatollahs Khomeini en Khamenei verscheurd zou hebben is zodoende evenmin geloofwaardig.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw shenasnameh en uw melikaart, evenals uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw dochter bevestigen enkel jullie identiteit, afkomst en uw burgerlijke staat, welke in deze beslissing niet ter discussie staan. Uw legerkaart toont aan dat u werd vrijgesteld van uw legerdienst, meer niet. De volmacht die u in 2009 aan uw vader gegeven heeft, toont enkel aan dat uw vader gemachtigd is voor alles wat met uw vrachtwagen te maken heeft. De verschillende documenten die u neerlegde ter staving van uw beroep als professionele chauffeur tonen aan dat u in Iran als vrachtwagenchauffeur werkzaam was, hetgeen op zich in deze beslissing evenmin in twijfel getrokken wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen gaan in op enkele motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen. Verzoekende partijen beroepen zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar

behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de tegenstrijdigheden in hoofde van eerste verzoekende partij tussen de voorgehouden versie van de feiten bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze voorgehouden op het Commissariaat-generaal betogen verzoekende partijen dat de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet exhaustief zijn en niet op een geordende en logische manier worden verteld of neergeschreven en dat deze verklaringen worden afgelegd in omstandigheden die enorm verschillen van deze die achteraf op het Commissariaat-generaal worden geboden om een gehoor in een sereen en professioneel kader af te nemen door hiervoor opgeleid personeel, volgens een analytisch en logisch stramien. Verzoekende partijen menen dat het niet vermelden of noteren bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er bepaalde tekeningen op de te transporteren dozen stonden een detail betreft en dat het niet vermelden door eerste verzoekende partij van alle details van de discussie vanzelfsprekende is.

2.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor.

Ondanks het feit dat de vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van eerste verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas op correcte wijze vermeldt, meer in het bijzonder het achterhalen van de door haar gewraakte lading in haar vrachtwagen en de fysieke agressie vanwege vijf tot zes personen waarvan zij het slachtoffer werd. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan eerste verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, stuk 24, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat eerste verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. De wijze waarop dit gehoor zou hebben plaatsgehad – net zoals alle andere gehoren die op de Dienst Vreemdelingenzaken worden gehouden, aldus veralgemeniserend door verzoekende partijen – is derhalve totaal irrelevant daar eerste verzoekende partij vrijelijk de meest wezenlijke elementen kon naar voor brengen die hebben geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst. Dat eerste verzoekende partij bij dit gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken een totaal andere versie naar voor brengt dan deze voorgehouden op het Commissariaat-generaal met betrekking tot de wijze van ontdekken en achterhalen van de niet koosjere inhoud van de in haar vrachtwagen geplaatste lading en tevens de ingrijpende fysieke agressie waarvan zij op dat ogenblik het slachtoffer werd onvermeld laat, is dan ook volledig ter hare verantwoordelijkheid.

Het verweer van verzoekende partij dat het niet vermelden of noteren bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er bepaalde tekeningen op de te transporteren dozen stonden een detail betreft, kan door de Raad niet worden aanvaard daar dit een vertekend beeld schetsen is van de werkelijkheid van beide inhoudelijk tegengestelde gehoren. Immers geeft eerste verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk aan niet de minste weet te hebben van wat zij mogelijks diende te vervoeren en te zijn blijven insisteren om de inhoud van de houten kisten te kennen (administratief dossier, stuk 24, vraag 3.5), daar waar zij bij het gehoor op het Commissariaat gewag maakt van het feit zelf op basis van tekens op de kisten te hebben gedetecteerd dat het munitie betrof (administratief dossier, stuk 13, gehoorverslag Commissariaat-generaal van 18 september 2015, p.10 en 12).

De vaststelling dat eerste verzoekende partij het meest wezenlijke element van het door haar voorgehouden asielrelaas aanbrengt in twee uiteenlopende versies en bovendien op de Dienst Vreemdelingenzaken totaal geen gewag maakt van het fysiek geagresseerd worden door vijf à zes personen – trouwens de enige fysieke agressie waarvan zij het slachtoffer werd en waarvan derhalve kan worden uitgegaan dat deze in het geheugen gegrift staat – ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het beweerde asielrelaas.

2.2.4.1. Aangaande de tegenspraak tussen verzoekende partijen over de plaats van recuperatie van de vrachtwagen betogen zij dat tweede verzoekende partij niet precies wist wat er met de vrachtwagen gebeurd was en zij dus vanuit die basis verklaringen aflegde. Tweede verzoekende partij vermoedde dat de vrachtwagen werd gerecupereerd op de parking van Parchin en bovendien heeft eerste verzoekende partij tweede verzoekende partij al de details bespaard *“nu zij op dat ogenblik zwanger was”*.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat tweede verzoekende partij bij haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 18 september 2015 desbetreffend hoegenaamd geen *“vermoeden”* laat blijken, doch tot tweemaal toe zeer duidelijk stelt dat haar schoonvader de vrachtwagen was gaan vrij krijgen op de parking in Parchin en dat de vrachtwagen *“daar nog stond in Parchin van toen mijn man de wagen voor het laatst had gezien”*, eraan toevoegend dat alles wat zij desbetreffend weet via haar echtgenoot is te weten gekomen (administratief dossier, stuk 14, gehoorverslag Commissariaat-generaal van 18 september 2015, p. 8). Dat tweede verzoekende partij desbetreffende *“detail”* van haar echtgenoot niet zou zijn te weten gekomen omdat deze haar zou hebben ontzien omwille van haar zwangerschap is dan ook strijdig aan de door tweede verzoekende partij zelf voorgehouden versie. Desbetreffende door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dan ook onverminderd overeind en ondermijnt verder de ongeloofwaardigheid van het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas.

2.2.5.1. Ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de démarches van de autoriteiten na het vertrek van verzoekende partijen opperen verzoekende partijen dat hun informatie gebaseerd is op het *“horen van”* en voegen zij eraan toe dat het feit dat er op het tweede gehoor lichtjes gewijzigde informatie werd verstrekt te wijten is aan het gegeven dat zij ondertussen deze informatie naar aanleiding van de gestelde vragen probeerde te checken en te controleren.

2.2.5.2. Door de Raad kan echter niet worden aangenomen dat eerste verzoekende partij bij het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal van 18 september 2015 niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat haar ouders reeds tijdens de eerste maanden na het incident op de militaire basis van Parchin van 12 september 2014 werden lastiggevallen door de autoriteiten – zoals gesteld in het tweede gehoor op 3 februari 2016 – daar zij tijdens dit eerste gehoor duidelijk aangeeft nog steeds contact te hebben met haar ouders en deze haar de hen bekende vervolgingsfeiten vanwege de autoriteiten hebben medegedeeld. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.6. Voor wat betreft de motivering aangaande de sterk beveiligde militaire basis van Parchin oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven dat aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.7. Ten slotte kan door de Raad niet worden ingezien hoe het door eerste verzoekende partij geopperde ongeschoold en apolitiek zijn en het leven als vrachtwagenchauffeur haar zou verhinderen het door haar persoonlijk meegemaakte asielrelaas op een eenduidige en correcte wijze weer te geven. Eerste verzoekende partij toont evenmin aan voor welke gegevens in haar relaas een schoolse en

politieke opleiding noodzakelijk zou zijn teneinde deze zonder tegenspraak of omissies naar voor te brengen.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT